Ч. 28. Середа 7 (20) лютого 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Демонстрациї в Будапешті. — Ще про похорон короля Миляна. — З полудневої Африки.)

Два дни, в пятницю і в суботу, столиця Угорщини переживала бурливі демонстрациї робітників позбавлених праці. Поліция мусїла виступити в значній силї, і лише з трудом удало ся їй розігнати збіговище. Арештовано кількадесять осіб, з котрих 15 відставлено до суду. Робітники вибивали вікна, розбивали склепи, і покалічили кількох поліциянтів.

В справі похорону короля Миляна пишуть з Білгорода: По одержаню першої вісти о смерти короля Миляна, видав король Александер потрібні прикази для перевезеня єго тіла до Білгорода. Іменував депутацию, зложену з міністрів Поповича і Спасича і ґенералів Сречковича і Франасевича, котра мала удати ся до Відня по тіло. До тої депутациї хотїли прилучити ся також депутациї ради міскої Білгорода і скупштини, а також ріжні достойники державні і двірскі. Король зарядив також, аби з найблизших місцевостий стягнути войска до столиці, котрі мали взяти участь в похороні. В ночи з понедїлка на второк одержав король депешу посла сербского у Відни з повідомленєм, що Цісар Франц Йосиф, виповняючи послїдну волю покійного, видав зарядженя, аби похоронити тіло Миляна в монастири Крушедол в Славониї. Та вість була великою несподіванкою для короля Александра, і тому розвинула ся жива виміна депеш з послом сербским у Відни для одержаня дозволу на перевезенє тіла до Білгорода. Однако всї заходи були безуспішні. П. міністер ґраф Голуховский заявив рішучо послови, що мусить бути виповнена послїдна воля Миляна, і що постанова монарха Австро-Угорщини, аби тіло Миляна перевезти до Крушедолу, єсть невідклична. Супротив того король Александер мусїв піддати ся конечности.

Після донесеня анґлійскої часописи Internel Revue, число анґлійских войск в полудневій Африцї виносить тепер: 84 батальйонів піхоти, 21 батальйонів кінної піхоти, 17 полків кінноти, 9 батерий артилериї кінної, 45 батерий полевих, 2 батериї артилериї ґірскої, 3 компаниї артилериї піхотної і 20 батальйонів льондоньских охотників. Кождий анґлійский батальйон можна числити на 600 людий. Полк кінноти має що найбільше 400 коний, бо більша часть коний упала в наслїдок недуг і лихої поживи. Загалом проте має льорд Кіченер під своїми приказами войск спосібних до борби, що найбільше 71.000 піхоти, 15.000 кінноти і 336 армат. — Супротив величезної рухливости і підприємчивости Бурів і великаньских просторів, на котрих треба розсїяти анґлійскі войска, така армія не вистане і ледве чи вистане й жадана Кіченером підмога 30.000 людий. Тому то в анґлійскім парляменті виступив з острою критикою веденя війни і поведеня правительства провідник лїберального правительства Камбель Баннерман. Пригадав, що міністерство вже в осени впевнювало, що війна в полудневій Африцї покінчена і що ходить лише ще о привернене спокою і безпечности в краю. Тимчасом війна веде ся до нинїшного дня і кінця єї цїлком не видко. Отже або правительство сьмішно помилило ся, або допустило ся безличного перекрученя подій для аґітацийних цїлий. Правительство повинно не лише висилати до Африки чим раз нові віддїли войска, але передусім видати проклямациї, в котрих впевнило би, що Бури не будуть полишені прислугуючих їм прав, а в такім случаю війна скоро скінчить ся. Бальфур відповів, що войскові дорадники правительства впевнювали в осени, що опір Бурів вже зломаний. Правительство не могло знати, що Бури против своїх власних інтересів розпічнуть підїздову війну. Правительство не може їм сказати: „Зложіть оружиє, а одержите конституцийні права“, але мусить передусім боронити анґлійскої переваги в Африцї. Бури дуже добре знають, що на случай зложеня оружия одержать ті права, які їм належать ся.

Новинки.

Львів дня 19 го лютого 1901.

— **Розмова Цїсаря з послом Барвіньским.** В недїлю відбув ся у міністра заграничних справ гр. Голуховского великий баль, на котрім явив ся також Цїсар і майже всї Архикнязї і Архикнягинї, міністри, амбасадори всїх держав і богато инших

---

21)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

В тій хвили, коли молодий мужчина зліз з коня, обступила єго гурма цікавих людий. — Ви приїхали просто з Кімберле — стали они кричати; — кілько правди на тім, пане Джірдльстон? Скажіть нам правду.

— Не добра вість, приятелї — відповів він, розглядаючись по всїх довкола. — Я читав о тім обширне справоздане в „Посланнику з Капу“. В Росиї відкрито великі копальнї диямантів. Здає ся, що о тім не можна вже й сумнївати ся.

— Гадаєте, що через то цїна упаде, як говорять?

— Я побоюю ся, що упаде навіть дуже низько. Я сам маю купу диямантів і хотїв би вбути їх за яку небудь цїну. Бою ся, що Вам навіть і не виплатить ся копати дальше у ваших копальнях.

— Чи гадаєте, що й цїна копалень упаде?

— Розуміє ся!

— Ого! Пане, а тож як? — крикнув якийсь обдертий, кострубатий мужчина низького росту, пхаючись наперед і сіпаючи Езру за рукав, щоби звернути єго увагу на себе. Ви кажете, що цїна копалень упаде? А я питаю ся, яку то може тут ріжницю робити, коли в Росиї щось такого стало ся. Чи то не ясна річ, люди?

Він огляпув ся довкола і засьміяв ся коротким нервовим сьміхом.

— Ви собі жартуєте, — сказав Езра холоднокровно. — Коли за свій пай дістанете третину того, що заплатили, то то буде велике щастє. Не забувайте на то, що тут не копають ся диyаманти для тутешної потреби, лиш на вивіз до Европи; а коли Росия стане їх доставляти Европі, то куди ви будете висилати?

— Таки правда! відозвало ся кілька голосів.

— Коли хочете послухати моєї ради — говорив Езра дальше — то старайте ся, все, що маєте, попродати по якій небудь цїні, бо можуть настати часи, коли взагалі нїчого не дістанете.

— От дивіть ся! — крикнув малий мужчина, і заломив руки. — Мене називають нещасливим Джімом, і я хочу остати ся нещасливим Джімом аж до кінця тої історії. Бо то, видите, пане, я й Самарі Вальтер, вложили разом, кождий проклятий цент, який мали, в той ґрунт, а Ви тепер приїхали та розповідаєте нам так холоднокровно, як лиш можна, що все чорти забрали.

— Ну, таже й другі терплять так само, як і ти — відозвав ся хтось з товпи.

— Я гадаю, що нам всїм вийде то на шкоду, скоро тота вість потвердить ся — сказав хтось другий.

— Я вже від того аж розхорував ся — сказав на то малий мужчина, і потер ся замашеною рукою по очах, лишаючи при тім чорну смугу на лици. — То не перший і не другий раз, що щастє робить менї такого збитка. Мене таки бере дідча охота зробити раз конець тій нужді.

Ходи до середини та напий ся віскі — відозвав ся якийсь потїшитель, і упхав малого нещасливого чоловіка до ресторациї Ґрікаленд, щоби там набрати тої потїхи, якої могли подати численні фляшки, котрими ресторация була в середині украшена. Але спіритусові напитки стратили були того вечера свою силу і пригноблююча тишина повисла була над цїлим містом. А так було не лиш в Дітоатспан.

По всїх копальнях понесла ся була сумна вість летом блискавки. О одинайцятій годинї настав був переполох в Клїпдріфт. За чверть години пішов страх по людех в Гельрон, коли наспіла та вість. О третій годинї рано пригнав якийсь післанець до Бльоякет, а коли засвитало, зібрав ся був в Дельпортес Гопе комітет копальциків диямантів, щоби нарадити ся над положенєм.

Так настала була тої злощасної ночи на цїлім обшарі ріки Валь нужда, журба та наріканє, підчас коли на пять тисячів миль звідси далеко спав собі спокійно і вигідно той старий панок, з котрого голови вийшло все то нещастє і нужда.

Той старий панок був би може не спав так твердо, як би міг був видїти то, що на другий день представляло ся очам єго сина. Езра переночував був в Дітоатспан в хатї якогось гостинного копальника диямантів. Коли встав рано і як-раз убирав ся вигідно та зі всею старанностию, господар єго, що як-раз

достойників та деякі посли. З руских послів були запрошені н. Барвіньский і буковиньский Піґуляк. Забава тревала до пізна, а Цісар прибувши о 10-ій годині був присутний до ½12-ої та в тім часї розмовляв з ріжними достойниками і деякими послами. Удостоїв ся сего і п. Барвіньский, котрого Цїсар питав про можливість полагодженя справ в радї державній. П. Барвіньский відповів, що добра воля до роботи є, бодай у значної більшости, але хоч війшло богато нових послів, остали давні навички. — „Так, так, ті лихі навички!“ — відповів Цїсар з усьміхом, — „але єсть богато пекучих справ, які треба би конче полагодити, бо се виходить на шкоду державі і населеню“. П. Барвіньский замітив на се, що через 4-лїтну бездїяльність ради державної потерпіла чимало і Галичина економічно, а особливо селяньство вельми підупало і збіднїло. — „Тимто булоби пожадане, щоби рада державна працювала“ — закінчив Цїсар. Крім того мав п. Барвіньский нагоду розмовляти також з многими достойниками, що були там присутні.

— **З львівскоі аепархії.** Речинець для рукоположеня на пресвитерів визначено на день 5-го н. ст. марта с. р., а желаючі бути принятими до пресвитерского дому, мають свої подання внести найдальше до дня 27 н. ст. лютого с. р.

— **Новий лат. епископ тарнівский о. Лев Валенґа** обнимає епископский престол з початком слїдуючого місяця. Новий епископ має 41 лїт; богословскі науки відбував на львівскім університетї а опісля в Римі. По повороті до Львова був через рік префектом в архиепископскій т. зв. малій семинарии для хлопців, а пізнїйше три роки був префектом в лат. семинарии духовній і катехитом в муж. семинарии учительскій. Від р. 1888 до 1891 був віцеректором дух. семинарии. По зложеню в 1891 р. докторату сьв. Богословия, став о. Валенґа доцентом на львівскім університетї, а в 1893 р. іменовано его надзвичайним професором на тім самім університетї. Перед трема роками о. Валенґа став крилошанином лат. львівскої капітули, а з крилошанина іменовано его тарнівским епископом.

— **Обіжник** до Вп. Членів тов. „Сільский Господар“ в Олеську: Підписаний Видїл має честь запросити на загальні збори товариства, котрі відбудуть ся в Олеську дня 5 марта с. р. о 10-ій годині рано в міскій школі із слїдуючим дневним порядком: 1. Вступне слово о. голови. — 2. Справозданя секретаря і о. касиєра. — 3. Реферат о. Ю. Дуткевича про торговлю овочами. — 4. Виклад п. Домбровского про управу лену. — 5. Вибори нового видїлу. — 6. Роздане асиґнатов на новий рід картофель для всїх членів і доручене членам, котрі вступили по мартї 1900, насїня лену і бураків. — При сїй нагоді оповіщує ся, що Видїл рішив дати даром по чвертцї картофель „Гетманів“ а також тим Вп. членам, котрі хотять прийти дешевим коштом до насїки, по 2 ції з умовою, щоби по році звернули видїлови то, що дістали. Першеньство мають чч. міщане і селяни. Вкінци звертає ся Видїл до всїх Вповажаних членів з горячою просьбою о приєднане нових членів в цїли успішнїйшого розвитку нашого товариства і о ласкаве надїслане вкладок на 1901 рік. — Від видїлу тов. „Сільский Господар“. *Т. Дуткевич*, голова. *І. Петришин*, секретар.

— **Дїло божевільної.** В Раковій, радомскої губерниї в Росиї, недавно приключила ся кровава подїя, яка промовляє за більшою опікою над божевільними. Як у нас, так ще частїйше в Росиї, волочить ся по селах богато божевільних людий, яких рішучо повинно держати ся в окремих заведенях. Якась божевільна жидівка прийшла недавно в Раковій до одної з сеньских хат, і не застала в дома нїкого, кромі малої дитини в колисцї. Вір божевільної упав на кухонний ніж, що лежав на столї. В однїй хвили пірвала она дитину з колиски, кинула на стіл, і почала з неї здирати шкіру. Дитина кричала несамовито, але крики не робили на божевільну нїякого враженя. Она покраяла мале тїло на кусні, взяла один кусень і мала виходити з хати. В тій хвили війшла мати дитини. Божевільна витягнула схований кусень мяса і спитала господиню, чи може прийме від неї кусок гусятини. Господиня стрепенула ся на вид закровавленого, теплого ще мяса, глянула на колиску і стіл, і в тій хвили упала, ражена апоплексиєю.

— **Нагла смерть.** В недїлю рано помер нагле у Львові в бюрі підурядник почтовий Веклюк. Причиною смерти був удар серця.

— **Довгий вік.** В Бережанах померла сими днями Анна Сібульдова, горожанка міста Бережан, в 103-ім році житя. До послїдної хвилї була повна сьвідомости, памятала добре часи Наполеона і его війни і радо оповідала о них.

— **Осторожно з оружием.** З Перемишля пишуть: В наслїдок неосторожности малолїтного Івана Кулеби, що обзирав рушницю, лучила ся в Чемериньцях у побережника Ем. Свержиньского нещастна пригода. Именно стрільба випалила, а набій тяжко зранив наймичку побережника Марию Горич в лїву руку і 9-місячного сина его в ногу.

— **Населенє міста Перемишля** після послїдної конскрипциї виносить 37.835 душ цивільних і 8514 войска, разом 46.349 т. є. більше о 10.000 як було в р. 1890.

— **Фабрика для перерібки торфу** має стануги в околици Коломиї з основним капіталом одного мілїона корон. Фабрика буде приготовляти річно 3.600 вагонів опалового торфу, з чого 3.000 вагонів замовили дирекциї зелїзниць.

— **Помер** Йосиф Полиньский, заслужений професор стенографії у Львові, дня 17-го с. м. в 70-ім році житя. Покійний видав цїлий ряд творів з обсягу стенографії польскої, а також підручник до науки стенографії рускої.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 лютого. Після наспівшої сюди до дипльоматичної болгарскої аґентиї вісти, поправив ся стан здоровля кн. Бориса.

Білгород 19 лютого. Прибув сюди посол сербский в Парижи Михайло Вуич. Єго приїзд лучать зі справою зміни кабінету.

Рим 19 лютого. Кажуть що король Віктор Емануїл III разом з жевою відвідають на весну царску пару в Ялтї, а відтак виїдуть до Царгорода. В маю або червни поїде італїяньска королївска пара в гостину до короля Едварда VII.

Софія 19 лютого. Велике враженє викликала в Болгариї статя „Петерб. Ведомостий“, котра кінчить ся: Подїї на балканьскім півострові взагалї, а особливо в Болгариї, так застрюють ся, що вскорі звернуть на себе увагу всїх европейских правительств.

Льондон 19 лютого. З Капштадту доносять приватно, що Девета окружили анґлїйскі войска.

вернув був з ранного походу, дивив ся через вікно.

— Ходїть но сюди, пане Джірдльстон — відозвав ся він. — Щось побачите. Якийсь чоловічиско упив ся до безтяму і его несуть сюди.

Езра убрав сурдут і вибіг на двір. Мала громадка копальників ішла поволи головною улицею. Він і его господар стояли і чекали на ту громадку, щоби єї повитати жартами, котрі вже мали готові, коли нараз побачили странну червону смугу, яка значила дорогу, котрою ішла тота громадка. Оба побігли чим скорше наперед і стали допитувати ся.

— То Джім Стюирт, — сказав один з тих, що его несли, — той що то его прізвали нещасливим Джімом.

— Щож єму стало ся?

— Стрілив собі кулею в лоб. Як гадаєте, де ми знайшли его? Як-раз на самій серединї его паю, руку запорпав в рінь та вже й не дихав.

— Був дурний і немав на стілько сили, щоби не дати ся обіграти — відозвав ся товариш Езри.

— А вжеж — сказав на то управитель сальону гри. — Коли би був підождав до иншої гри, був би може виграв. Той Джім то був чоловік дуже мягкої натури, а тамтого вечера сказав, що він вже стратив зовсім надію побачити колись жінку і дїти в Анґлїї. Вивертів собі кулею красну гладоньку дїру в голові. Може хочете побачити, пане Джірдльстон?

Той чоловік хотів відоймити закровавлену хусточку, що вкривала голову самоубийника, але Езра відвернув ся зі страхом.

— Пан Езра чогось дуже блїдий — запримітив один з людий.

— А так, відозвав ся на то Езра, котрому аж губи були посинїли. — Мене так отся подїя тронула. Треба напити ся чарку коняку.

Коли він вертав назад до хати, сумнївав ся в души, чи тота подїя була би зворушила також і его батька.

— Він мабуть сказав би, що то лиш частина нашої купецкої хитрости — сказав він сам до себе з огірченем. — Але ми вже раз розпочали роботу і годї, щоби самоубийство нас спинило.

19.

Криза в африканьских копальнях заострила ся ще більше, як того заговірники сподївали ся. Чогось подібного ще нїколи перед тим не бувало в полудневій Африцї. Вартість диямантів спадала щораз більше, аж наконець продавано їх по такій цїнї, що нїякий торговельник не був би уважав того за можливе, а продаж паїв так збільшила ся, що люди були раді, коли дістали грошї лиш за само урядженє на них, призначене до веденя роботи. Копальники диямантів стояли день і ніч цїлими товпами перед конторами торговельників в Кімберлє та готові були продати свої паї за всяку цїну, щоби лиш бодай що-то уратувати із загальної руїни, бо бояли ся, що таки все стратять. Деякі, що дальше дивили ся, або котрих ще більша взяла ся розпука як їх сусїдів, не переставали й дальше копати на своїх паях та пряталн диямантн аж на той час, коли цїна може знову пїде в гору. Але кожда нова почта, що приходила з Капштадту, лиш потверджувала злощастну вість та розширювала єї, отже й тих копальників ставало щораз менше, бо они мусїли що тиждня платити своїм „молодцям“, а звідки було взяти на то грошний? Та й торговельники стали дуже осторожними і не хотїли навіть і дуже малої цїни платити готівкою за камені, котрі на торзі може би не мали нїякої вартости. Всюди настала нужда і застоя інтересів.

Езра Джірдльстон старав ся використати той стан річи, але він був занадто хитрий, щоби то робити в такий спосіб, котрий би звернув увагу на него або его дїяльність. На своїх обїздках познакомив ся він був з одним дуже ледащим чоловіком, що називав ся Фарінтош. Той чоловік мав академічний титул Деблїньского університету, але тепер був він огидним картярем, котрий мав лиш дуже мало гроший, а ще менше совісти. Але він все ще мав добрі манери і був дуже зручний в своїм поведеню, а то сподобало ся молодому купцеви. В кілька днів по одержаню вістий з Европи післав Езра по того чоловіка і сидів з ним досить довго на веранді готелю та обговорював положенє.

— Бо то, видите, Фарінтош — говорив він — може і так бути, що то лиш вість фальшива, може ні?

Бувший академік притакнув на то головою. Він не любив богато говорити.

— Як би так було, то для тих, що тепер би купували, була би то знаменита річ.

Фарінтош потакнув знову головою.

— То, що правда, — говорив Езра дальше — виглядає так, як би то була річ зовсїм певна. Але мій досьвід поучив мене, що нема нїчого певнїйшого як певність. Длятого я роздумую о сїй подїї. Страчу, то не дуже богато, а зискати можу. Я приїхав сюди більше для того, щоби побачити трохи сьвіта, як в якійсь иншій цїли, але тепер, коли річи так стоять, хочу з того скористати.

— Зовсїм добре — сказав Фарінтош затираючи руки.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових, ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

О. в 36.: Аж тепер можемо Вам подати докладну інформацию. Чого жадають від кандидата на учителя сьпіву при семінариї учительскій — се єсть висказане в Дневнику законів державних (Reichsgesetzblatt рочник 1871 XI Stück, ausgegeben und versendet am 23 September 1871). Се годі нам тут наводити, і Ви мусіли би спровадити собі то число з редакциї згаданого „Вістника“. Потрібна єсть гра на скрипці і фортепяні. Учити ся треба із слідуючих підручників: Richter Generall-Bass (Aufgabenbuch); Hiebsch, Harmonielehre, і того самого: Methodik des Gesang-Unterrichtes; Wilczyński: Historya muzyki; Hohman — школа на скрипку; Bayer: школа на фортепян; Concon: сольмізация і вокалїзация. — **Однорічняк**: Ваше питане таке замотане, що оно в виду дуже правильних впрочім відносин службових у войску, творить рідку вимку, і мало хто може па него зовсім ясно відповісти. Мусите длятого підождати, аж нам удасть ся вишукати такого специялиста, котрий би нас міг о тім добре поінформувати. — **Безталанний**: Школи пивоварства у нас нема, а чи суть взагалї де в Австриї або Німеччинї, того не знаємо, і ми мусїли би аж розвідати. О скілько собі пригадуємо, устроювано специяльні курси для пивоварів в Медлїнґу під Віднем. Чи ще й тепер і коли там відбувають ся ті курси, того також не знаємо. Предмету сего учать теоретично на техніках, на відділї для технольоґії хемічної, а практично треба учити ся в броварах. До сего фаху доходить ся звичайно дорогою практики. Ви взагалї зле робили, що не подумали наперед над тим який фах собі вибрати, а тепер стратили лиш без потреби лїта. Чому Ви не старали ся вступити на техніку, коли очевидно маєте матуру? Фах пивоварский може дати добре удержанє або й нї — се річ дуже вглядна, бо зависить не лиш від особистої здібности і меткости, але також і від щасливих обставин. Одному веде ся дуже добре, другий бідує. Пивовар на добрій посаді може не лиш удержати родину, але ще й зложити гроші. З чистих 20 зр. у Відни годі удержати ся, але вже можна добре дати собі з ними раду. За 7 до 8 зр можна собі вишукати комнатку навіть з меблями, а проче може послужити на харч. — Яке послїдне сьвідоцтво? Чи сьвідоцтво матури чи з ветеринариї. Коли ще не було виставлене, то можете просити, щоби Вам виставили по німецки; а коли би вже було виставлене, або коли би Вам відмовили виставленя в нїмецкім язици то треба зробити леґалїзований переклад. Коли дійшло вже аж до того, що в лиши маєте сїдати до риґорозум, то ми гадаємо, що шкода би вже покидати, бо на що дармо тратити тих кілька лїт. Може лїпше держіть ся вже одного, бо будете кидати ся то сюди то туди і тратити роки та остаточно не добєте ся до нічого. Треба вже в однім витревати. Посада чей знайде ся, а великої платнї в самих початках нїгде не знайдете. Всюди треба зачинати від малого, але именно длятого треба борзо зачинати і не вганяти ся в роки. — **І. М. в Г.:** Здає ся, що у Вас хронїчний катар бронхіяльний в малім степени. Дихавиця то не єсть. Треба дуже вистерігати ся перестуди і именно не пити дуже студеної води або студеного пива, що ще й на жолудок не добре именно же по горячих і товстих стравах. В зимі віддихати на дворі лиш носом. — **Я. Пл. в П.:** Коли Вас вже асентировано, то трудно буде перенести ся до якогось иншого полку, але остаточно можете пробовати. Вперед добре би звідати ся в доповняючій команді (Ergänzungs-Bezirks-Commando). Вступити можна і скорше до служби, заким покличуть, але служба через то борше не скінчить ся. Як би Ви хотїли перенести ся до якогось полку і як би то взагалї могло удати ся, то ми би радили до піонїрів, котрі стоять в Перемишли а доповняють ся і зі Станїславівщини. До полку зелїзничого і телеґрафічного годі би Вам дістати ся, длятого, що він має свої окремі округи, з котрих доповняє ся і вимагає знаня нїмецкої мови і більшого образованя. — (Дальші відповіди пізнїйше.)

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди).

— Бо то бачите — говорив Езра дальше закуривши собі манїлю — люди тут знають, що у мене мошонка набита і що я добре знаю, звідки вітер віє. Коли би виділи, що я купую, то й другі пішли би за моїм приміром а ціна стала би знов так висока як перед тим. Отже видите, я хочу при Вашій помочи взяти ся до дїла. Ви можете виробити собі привилей і тихцем купувати каменї не звертаючи богато уваги. Обнижайте ціну, о скілько можете а свою адресу подавайте до сего готелю. Люди відтак нехай сюди приходять і відбирають собі свої гроші; то лїпше, як колиб Ви носили гроші з собою.

Фарінтош зморщив чоло, як би собі подумав, що то не добре для него, але не сказав на то нїчого.

— Можете взяти собі двох людий до помочи — сказав Езра. — Я за привилей заплачу. Не можу вимагати від Вас того, щоби Ви всї табори самі обробляли. Розуміє ся, що коли би Ви за якийсь камінь давали більше, як я би мав охоту заплатити, то Ваша річ; але коли будете зручно торгувати, то не вийдете зле на тім. Дістанете відповідну провізию, а до того ще й платню що тиждня.

— Кількож гроший гадаєте вложити? — спитав Фарінтош.

— То річ меншої ваги — відповів Езра. — Коли я до чогось возьму ся, то люблю вже основно робити. Пущу ся хоч би й на трийцять тисячів.

Тота велика сума так здивувала Фарінтоша, що він аж кинув ся на кріслї. — Що Ви кажете, пане — сказав він — таже за ті гроші могли би Ви тепер і цїлий край купити.

Езра засьміяв ся. — Підемо так далеко, як буде можна — сказав він на то. — Розуміє ся, що можете купувати так само пай як і каменї.

— Отже я маю вільну руку аж до тої суми?

— Розуміє ся.

— Добре, то я ще сего вечера возьму ся до дїла — і він взяв свій помнятий капелюх та вийшов, щоби зараз взяти ся до роботи.

Фарінтош був розумним чоловіком і знайшов собі зараз двох метких помічників. То були Бурт, якийсь моряк, і Віллемс, молодий Швайцар, котрий лишивши дома хмару фальшивих векслів щез і змінивши своє назвиско розпочав в полудневій Африцї нове житє. Тоті три працювали день і ніч та скупували каменї від біднїйших і більше потребуючих готівки копальників. Крім того закупив Фарінтош запаси всїляких поменьших торговельників, котрі від переполоху стратили були відвагу. В той спосіб наповняв Езра один мішок за другим диямантами, підчас коли здавало ся, що він лиш сидить на веранді і курить ціґара та попиває коняк з водою.

Але тим сушив собі голову, як довго може тота обмана потягнути ся і коли прийде вість з Капштадту, що відкрите в Уральских горах при близшім розслїдї показало ся байкою. На всякий случай був він певний того, що ніхто не буде єго о то підозрівати. Але все-таки було би лїпше, як би він тогди був в дорозї до дому, бо то він знав, що розлючені копальники не милосердили би ся над ним, як би случайно правда вийшла на верх. Длятого він натискав на Фарінтоша, щоби той спішив ся, а той честивець так енерґічно увихав ся зі своїми обома помічниками, що в неповна тиждень лишило ся мало з 30.000 фунтів.

(Дальше буде.)

Надіслане.

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний

у Львові

принимає від дня 1-го жовтня 1889 почавши

Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні в 30 днів по виповідженю

$4^{1}/_{2}$-процентові, платні в 60 днів по виповідженю

як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жаданє видає

Книжочки чекові.

Львів, дня 30 вересня 1899.

— **„Краєвий Союз кредитовий“**, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, І. поверх в домі „Просьвіти“), приймає вкладки ощадности в довільній висоті і опроцентовує на $4^{1}/_{2}\%$. Один удїл членьский в „Краєвім Союзі кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квоті 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий“ за рік 1899 дивіденду в висоті 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий“ на заосмотрюванє руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведенє користних парцеляций.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тісто і не цукроватіє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінєвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цісельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1.	Книга довжників	аркуш	по	10 сот.
2.	Замкненя місячні	2 аркуші	„	5 „
3.	Інвентар довжників	аркуш	„	5 „
4.	„ вкладників	„	„	5 „
5.	„ удїлів	„	„	5 „
6.	Книга головна	„	„	10 „
7.	„ лїквідацийна	„	„	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„	„	10 „
9.	„ удїлів членьских	„	„	10 „
10.	Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

— **Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові** посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тїста, ціви для ткачів, решета, роґіжки, маґільниці, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).